

Een student, laten we hem Thijs noemen, mailde:

'In een dating-app waarbij vrouwen de eerste stap zetten en mannen 24 uur krijgen om te reageren, toonde een leuke dame interesse in mij, maar helaas was ik net te laat. Gelukkig vond ik haar op Facebook en stuurde een vriendelijk bericht. Ze reageerde gepikeerd. Of ik haar privacy wilde respecteren! Het woord 'stalker' viel. Begrijpt u dat nou, meneer de technofilosof?'

Beste Thijs, natuurlijk begrijp ik dat. Privacy is namelijk niet zwart-wit. Er zijn allerlei afwegingen die per situatie verschillen. Het is bijvoorbeeld heel normaal dat studenten in WhatsAppgroepen protesteren tegen de privacy-inbreuk van online toetsen. Of dat geklaagd wordt over de gegevensbescherming van een corona-app op Twitter. Of dat Fontys zorgvuldig een privacy-vriendelijke studenten-app aanbiedt, die vervolgens geïnstalleerd wordt op duizenden leuke Androidtelefoons. Of dat Facebook privacy heel serieus neemt.

Alhoewel, dat laatste is waarschijnlijk een leugen.

En jij, Thijs, vindt het, denk ik, ook prima als een beambte op het vliegveld in je tas neust, maar je zou het niet pikken van de treinconducteur. En daarom is het ook heel normaal dat iemand een dating-app en Facebook gebruikt én toch niet benaderd wil worden. Het lijkt misschien allemaal heel inconsequent, maar Professor Helen Nissenbaum plakte er een ander begrip op. Privacy is contextueel.

Dus, Thijs, als je dat even uitlegt aan je 'date', over contextuele privacy en zo, dan heeft ze daar vast begrip voor. En daarna gaat ze waarschijnlijk op zoek naar een minder saaie Piet.

Euh, Thijs.